

פרק עשרים ותשעה - משיחתו של רבינו ————— רפ"ט

לירושלים. סנדקאות לבנו השני נתן לאביו הסטיפלר זצ"ל, ושלישי נתן למרן הגרא"מ שך זצ"ל.

סח רבינו, כשהייתי בישיבה הייתי כמעט היחיד שלא גילחתי הזקן. היה עוד אחד מירושלים ותו לא. היום ב"ה יש הרבה בני תורה עם זקן, פעם כמעט לא היה. אבא זצ"ל לקח נכדים, חתנים לבנותיו אע"פ שהיו מגולחים, כי לא מצא אחרים עם זקן.

סח רבינו, "כשהגענו לגור בב"ב היה מקום מסוים שאמרו עליו שזה מקום שבו גרו ר"ע וראב"ע, וזה בני ברק המוזכר בהגדה של פסח, 'מעשה בר"א וכו' ובסנהדרין ל"ב ג' אחר ר"ע לבני ברק ובשבת מ' א' מעשה במרחץ של בני ברק וכו' נכנס ראב"ע ור"ע וכו', והיינו מגיעים לשם היינו מתפללים שם, אח"כ שברו את הכל וזה מה שקוראים היום הר שלום כמדומני".

סח רבינו, סיפר לי יהודי מחו"ל שאירח פעם ראש ישיבה גדול, וראה בלילה שראש הישיבה לא הניח מים לנטילת ידים [על] יד המיטה לבוקר, שאל אותו הבעל-הבית, למה לא הכנת מים? השיב לו הראש ישיבה: "אני [סומך] [על] דעת [הרשב"א], שאל אותו הלה איזה רשב"א? השיב לו הראש ישיבה: [הרשב"א] המובא בשערי תשובה או"ח סי' א' סק"א. התפלא אותו הבעל הבית כי לא היה זכור לו כזה דין בשם הרשב"א, עיין בפנים וראה "וי"ל שסמכו את עצמם על זה דהרשב"א ס"ל בברכות דכולה ביתא כד' אמות דמיא" עכ"ל השערי תשובה, והרשב"א הכוונה לר' שמעון בן אלעזר בברכות כ"ה ב'... ואותו ראש ישיבה חשב שזה שיטת הרשב"א-אחד מהראשונים.

רבינו סיפר, שהיה "מנהגם" שלא לומר תחנון ביום העצמאות, ולחזו"א היו שלש בריתות, ואמר תחנון, [כדי להוציא מליבם], וכן היה להם חוק שחייבים לתלות ביום העצמאות דגל של המדינה. ואחרת יענישו, הגאון ר' ביניש פינקל זצ"ל דחף את הדגל לתוך הצינור של הביב, ובאו לשאול היכן הדגל, והוציא מתוך הצינור ולא יכלו לומר לו כלום.